

РЕШЕНИЕ

№ 19777

гр. С., 30.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 56 СЪСТАВ, в публично заседание на седми ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Н. Д. С. М.

при участието на секретаря П. Н. Н.
като разглежда докладваното от Н. Д. С. М. Гражданско дело №
20231110101775 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба от „Т. С.” ЕАД срещу Р. И. Р. и Е. И. Р., с която са предявени субективно и обективно съединени осъдителни иски с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. с чл. 150 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Ищцовото дружество твърди, че е налице облигационно правоотношение с ответниците, възникнало въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при Общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ са обвързали потребителите без да е необходимо изричното им приемане по отношение на топлоснабден имот с адрес гр. С., ул. „Л. К.“ № 7, ет. 5, ап. 8, с аб. № *****. Поддържа, че съгласно тези ОУ е доставял на ответниците за процесния период топлинна енергия, за която не е заплатена дължимата цена. Сочи, че имотът е придобит от ответниците в качеството им на наследници на И. Г. Р. и И. Х. Р., при квоти по $\frac{1}{2}$ за всеки от ответниците. Иска от съда да постанови решение, с което да осъди всеки от ответниците да му заплати следните суми: сумата от **852,05 лв.**, представляваща стойността на незаплатената топлинна енергия за периода от **01.05.2019 г. – 30.04.2021 г.**, ведно със законната лихва от 12.01.2023 г. до окончателното изплащане на вземането, сума в размер на **132,31 лв.**, представляваща мораторна лихва за забава върху главницата за реално доставена топлинна енергия, начислена за периода от **15.09.2020 г. до 21.12.2022 г.**, сума в размер на **23,80 лв.**, представляваща главница за дялово разпределение за периода **01.12.2019 г. – 30.04.2021 г.**, ведно със законната лихва от 12.01.2021 г. до окончателното изплащане на вземането, както и сумата в размер на **5,13 лв.**, представляваща мораторна лихва за забава върху главницата за реално доставена топлинна енергия, начислена за периода от **31.01.2020 г. до 21.12.2022 г.**

Ответниците в срока по чл. 131 ГПК са подали отговор на исковата молба, в който оспорват исковете по основание и размер. Оспорват наличието на облигационно правоотношение с ответника въз основа на качеството собственик или ползвател на процесния имот. Релевират възражение за изтекла погасителна давност. Считат, че исковете следва да бъдат отхвърлени.

Третото лице помагач на страната на ищеца „Б.“ ООД не изразява становище.

Съдът, като обсъди доводите и възраженията на страните и събраните по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По исковете с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 150 ЗЕ:

Основателността на предявените искове за осъждане на ответниците да заплатят претендираната цена по договор за продажба на доставена топлинна енергия и за дялово разпределение се обуславя от кумулативното наличие на следните предпоставки: валидно правоотношение по договор за доставка на топлинна енергия, извършена от ищеца реална доставка на топлинна енергия в твърдения обем през процесния период и на претендираната стойност, изискуемост на задължението за плащане на продажната цена. Съобразно правилото на чл. 154, ал. 1 ГПК в тежест на ищеца е установяване на горните предпоставки при условията на пълно и главно доказване. **Липсата на една от предпоставките води до неоснователност на претенцията.** В случай, че ищецът установи посочените по-горе обстоятелства, ответната страна следва да докаже опровергаващия довод за неизпълнение факт – точно във времево и количествено отношение изпълнение на задължението за плащане на потребената топлинна енергия за процесния период.

При така разпределената доказателствена тежест, съдът намира, че исковете са неоснователни. Съображенията за това са следните:

Първото релевантно по делото обстоятелство касае установяване наличието на облигационно правоотношение между страните за доставка на топлинна енергия.

Правната регламентация на правоотношението по продажба на топлинна енергия се съдържа освен в общата уредба по чл. 183 и сл. Закон за задълженията и договорите (ЗЗД), още в специалния Закон за енергетиката (ЗЕ). Съгласно последния правоотношението по продажба на топлинна енергия е договорно, сключвано при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от Комисията за енергийно и водно регулиране (КЕВР) - чл. 150, ал. 1 ЗЕ. Предвидена е писмена форма на договора, която не е форма за действителност, а за доказване. Тези общи условия се публикуват най-малко в един централен и в един местен всекидневник в градовете с битово топлоснабдяване и влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от потребителите (чл. 150, ал. 2 ЗЕ), в отклонение от правилото на чл. 16, ал. 1 ЗЗД.

Характерна особеност за правоотношението по продажба на топлинна енергия е обстоятелството, че за възникването на договорната връзка не е необходимо изрично волеизявление, като същото следва по силата на законовата презумпция на чл. 153, ал. 1 от Закона за енергетиката, в приложимата за процесния период редакция, съгласно която всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда в режим на етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно

самостоятелно отклонение, са клиенти/потребители на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинна енергия при условията и по реда, определени в съответната наредба. Следователно, за да се приеме, че ответната страна има качеството потребител на топлинна енергия, то достатъчно е да се установи, че същата е собственик/ползвател на недвижим имот и е налице решение на Общото събрание на етажните собственици за присъединяване към топлопреносната мрежа. Предоставяйки съгласието си за топлофициране на сградата, собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване **са подразбирани клиенти** на топлинна енергия за битови нужди, към които са адресирани одобрените от КЕВР публично оповестени общи условия на топлопреносното предприятие. В това си качество на клиенти на топлинна енергия те са страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие с предмет - доставка на топлинна енергия за битови нужди (чл. 153, ал. 1 ЗЕ) и дължат цената на доставената топлинна енергия.

В константната и задължителна съдебна практика безпротиворечиво е изведено, че изброяването в нормата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ на собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване като клиенти (потребители) на топлинна енергия за битови нужди и страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие, не е изчерпателно. Клиенти (потребители) на топлинна енергия могат да бъдат и правни субекти, различни от посочените в чл. 153, ал. 1 ЗЕ, ако ползват топлоснабдения имот със съгласието на собственика, респективно носителя на вещното право на ползване, за собствени битови нужди, и същевременно са сключили договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за този имот при публично известните общи условия директно с топлопреносното предприятие. В тази хипотеза третото ползващо лице придобива качеството „клиент“ на топлинна енергия за битови нужди („битов клиент“ по смисъла на т. 2а, пар. 1 ДР от ЗЕ) и като страна по договора за доставка на топлинна енергия дължи цената ѝ на топлопреносното предприятие. В този смисъл са мотивите към т. 1 от Тълкувателно решение № 2/17 г. по т. д. № 2/17 г. на ОСГК на ВКС.

Въз основа на така очертаната нормативна уредба, в случая съдът приема за неустановено спрямо ответниците първото правнорелевантно обстоятелство – наличието на облигационно правоотношение по продажба на топлинна енергия между страните по делото.

По делото не се установи ответниците да са собственици на процесния имот, нито вещни ползватели на същия, а така също и да са сключили с ищцовото дружество договор за доставка на топлинна енергия в качеството си на държатели на имота на облигационно основание (наем/заем за послужване).

От писмо изх. № СОА23-ДИ11-4548/2/13.09.2023 г. (л. 108) от Столична община, дирекция „Общински приходи“, отдел „Красно село“, се установява, че лицата И. Г. Р. и И. Х. Р. са имали деклариран имот, но на ул. „Ш. П.“ № 7, ет. 5, ап. 8, а не на ул. „Л. К.“ № 7. След подробна справка е установено още, че ап. 8 в сградата на ул. „Л. К.“ № 7 се намира на ет. 3, а не на ет. 5, като при това същият е деклариран на името на Ю. М. Г..

Приложена е по делото справка от Агенция по вписванията по данни за имот за вписвания, отбелязвания и заличавания в Служба по вписванията – С. (л. 134 – 135) по отношение на имот, представляващ апартамент № 8 в гр. С., ул. „Л. К.“ № 7, ет. 3, от която се установява също, че имотът е собственост на Юлиан Методиев Гиков.

От удостоверения за наследници (л. 50 и 51) се установява, че ответниците Р. И. Р. и Е. И. Р. са наследници на И. Х. Р. и И. Г. Р.. Не се твърди и не се установява собственикът на процесния имот Юлиан Методиев Гиков да се е разпоредил със същия в полза на ответниците или на техните наследодатели.

При тези данни съдът намира, че ищецът не е доказал при условията на пълно и главно доказване разпределения в негова тежест факт – принадлежност на твърдяното правото на собственост на ответниците върху процесния имот, въз основа на което твърди да е възникнало облигационното отношение с ответниците.

Предвид недоказване на първия правопораждащ факт елемент от гореописания фактически състав, не подлежат на изследване останалите събрани по делото доказателства.

Предвид недоказване на облигационна връзка с ответниците по отношение на процесния имот, то същите не са задължени да заплащат за него и възнаграждение за услугата дялово разпределение, поради което и тези искове подлежат на отхвърляне като неоснователни.

По исковете с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

Основателността на иска предполага наличие на главен дълг и забава в погасяването му. С оглед неоснователността на главните искове, следва да бъдат отхвърлени и акцесорните такива за лихва.

По разноските:

При този изход на спора право на възнаграждение имат ответниците. Всеки от тях е претендирал разноски в размер по 500 лв. за платено адвокатско възнаграждение. С оглед направеното от ищеца възражение по чл. 78, ал. 5 ГПК и предвид фактическата и правна сложност на делото, цената на иска и броя на проведените открити съдебни заседания, на всеки от ответниците следва да се присъди такова в размер по 401 лв., изчислено по реда на чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от „Т. С.“ ЕАД, ЕИК: ***** срещу Р. И. Р., ЕГН ***** искове с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 150 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумите **852,05 лв.**, представляваща стойността на незаплатената топлинна енергия за периода от **01.05.2019 г. – 30.04.2021 г.**, сума в размер на **132,31 лв.**, представляваща мораторна лихва за забава върху главницата за реално доставена топлинна енергия, начислена за периода от **15.09.2020 г. до 21.12.2022 г.**, сума в размер на **23,80 лв.**, представляваща главница за дялово разпределение за периода **01.12.2019 г. – 30.04.2021 г.**, както и сума в размер на **5,13 лв.**, представляваща мораторна лихва за забава върху главницата за реално доставена топлинна енергия, начислена за периода от **31.01.2020 г. до 21.12.2022 г.**, които вземания се отнасят до топлоснабден

имот с адрес гр. С., ул. „Л. К.“ № 7, ет. 5, ап. 8, с аб. № *****, **като неоснователни.**

ОТХВЪРЛЯ предявените от „Т. С.“ ЕАД, ЕИК: ***** срещу **Е. И. Р.**, ЕГН ***** искове с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 150 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумите **852,05 лв.**, представляваща стойността на незаплатената топлинна енергия за периода от **01.05.2019 г. – 30.04.2021 г.**, сума в размер на **132,31 лв.**, представляваща мораторна лихва за забава върху главницата за реално доставена топлинна енергия, начислена за периода от **15.09.2020 г. до 21.12.2022 г.**, сума в размер на **23,80 лв.**, представляваща главница за дялово разпределение за периода **01.12.2019 г. – 30.04.2021 г.**, както и сума в размер на **5,13 лв.**, представляваща мораторна лихва за забава върху главницата за реално доставена топлинна енергия, начислена за периода от **31.01.2020 г. до 21.12.2022 г.**, които вземания се отнасят до топлоснабден имот с адрес гр. С., ул. „Л. К.“ № 7, ет. 5, ап. 8, с аб. № *****, **като неоснователни.**

ОСЪЖДА „Т. С.“ ЕАД, ЕИК: ***** да заплати на **Р. И. Р.**, ЕГН ***** сумата от **401 лв.** разноси за производството.

ОСЪЖДА „Т. С.“ ЕАД, ЕИК: ***** да заплати на **Е. И. Р.**, ЕГН ***** сумата от **401 лв.** разноси за производството.

Решението е постановено при участието на трето лице помагач на страната на ищеца – „Б.“ ООД.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в 2 – седмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____